

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΕΓΡΑΦΕ «Ουδέν νεώτερον από το Δυτικόν Μέτωπον»

Είπα ν' αρχίσω με τα γνωστά : «Αισθάνθηκα την ανάγκη» ή «Πιστεύω πως είναι η ώρα για απολογισμούς», αλλά με έπιασαν τα γέλια. Όλον αυτό τον καιρό που επικοινωνούσαμε μέσω της φιλόξενης ΕΙΝΑ, όχι απαραίτητα γιατί γνωριζόμασταν αλλά γιατί νοιώθαμε πως ο ένας στηρίζει τον άλλον σε μια πρωτοφανή – για τα ιατρικά δεδομένα - κινητοποίηση, προσπαθούσα εκτός από δύναμη να αντλήσω και επιχειρήματα, σκεπτικό και πάθος. Δεν ξέρω αν φταίνε οι καιροί ή η επερχόμενη με ταχύτατους ρυθμούς εκφύλιση των πάντων. Εκείνο που ξέρω είναι πως καμία άλλη φορά ως τώρα δεν συνειδητοποίησα τόσο έντονα ότι η λέξη «διαχείριση» σημαίνει τόσα πολλά για όλους. Για πάνω από τους μισούς στην κυριολεξία αφορά στα οικονομικά τους και για μια μειοψηφία στηζωή τους. Στην αληθινή ζωή όπως αυτή εκφράζεται με την πνευματικότητα του καθενός, με τις σχέσεις του, με τα συναισθήματά του και εν τέλει με την εξέλιξή του σαν μονάδα και ολότητα μαζί.

Τώρα πιά μπορώ να το ομολογήσω: Προτιμώ την ποίηση! Την ποίηση σε όλες τις μορφές της. Όχι γιατί, όπως όλοι φαντάζομαι, κάτι χαζογράφαμε μικροί, αλλά γιατί μπορεί να είναι «σνομπ». Γιατί σίγουρα δεν είναι για τους πολλούς που δεν πιστεύουν ούτε στον εαυτό τους και που η μόνη τους φαντασίωση έχει σχέση μόνο με τον κόσμο των media. Γιατί μπορεί να σε πάει στ' άστρα, που δεν συνδικαλίζονται, τουλάχιστον απ' όσο ξέρω, ή στη θάλασσα που όλα τα καταπίνει χωρίς αντίδραση ή στην πιο μακρινή εξωτική γη που οι περισσότεροι έχουμε ονειρευτεί να πάμε. Όχι δεν είναι τάσεις φυγής. Είναι τάσεις κάθαρσης και εξισορρόπησης (η «διαχείριση» που λέγαμε). Είναι τάσεις αποπεράτωσης σε γερά θεμέλια και σωστό καλούπωμα. Είναι τάσεις επανένταξης!

Το απόσπασμα που παραθέτω είναι για μένα συγκλονιστικό και το αφιερώνω με σεβασμό και αγάπη σε δύο φίλους συναδέλφους που έφυγαν νωρίς και που η φυσική τους απουσία μάς κοστίζει καθημερινά : **τον Πάνο και τον Στάθη.**

[Από τον *Κήπο του Προφήτη του Χαλίλ Γκιμπράν*]

Κι ένας από το πλήθος μίλησε και είπε: «Δάσκαλε, η ζωή αποκρίθηκε πικρά στις ελπίδες και τους πόθους μας. Οι καρδιές μας είναι ταραγμένες και δεν καταλαβαίνουμε. Σε παρακαλούμε παρηγόρησέ μας κι αποκάλυψέ μας το νόημα της θλίψης μας».

Κι η καρδιά του πλημμύρισε συμπόνια και είπε: «Η Ζωή είναι πιο παλιά απ' όλα τα πράγματα που ζούν. Όπως η ομορφιά είχε φτερά προτού ακόμα γεννηθεί τ' όμορφο πάνω στη γη, κι όπως η αλήθεια είναι αλήθεια πριν εκφραστεί»

Η Ζωή τραγουδά στη σιωπή μας και ονειρεύεται στον ύπνο μας. Ακόμα κι όταν είμαστε νικημένοι και ταπεινωμένοι, η Ζωή στέκεται στο θρόνο της ψηλά. Κι όταν δακρύζουμε η Ζωή χαμογελά στη μέρα κι είναι λεύτερη, ακόμα κι όταν εμείς σέρνουμε τις αλυσίδες μας. Συχνά δίνουμε στη Ζωή πικρά ονόματα, αλλά μόνο όταν εμείς οι ίδιοι είμαστε γεμάτοι πίκρα και σκοτεινιά. Και βλέπουμε τη Ζωή άδεια και ανώφελη, αλλά μόνο σαν οι ψυχές μας

περιπλανιούνται στις ερημιές κι οι καρδιές μας έχουν μεθύσει από την πολλή έγνοια για τον εαυτό τους.

Η Ζωή είναι βαθιά και ψηλή και μακρινή. Και μόλο που μονάχα το πιο μακρινό σας όραμα μπορεί ν' αγγίξει τα πόδια της, αυτή είναι πάντα κοντά. Και μόλο που μονάχα η ανάσα της ανάσας σας μπορεί να φτάσει στην καρδιά της, η σκιά της σκιάς σας περνά από το πρόσωπό της, κι ο αντίλαλος της πιο αδύναμης κραυγής σας γίνεται άνοιξη και φθινόπωρο στα στήθια της.

Αλλά η Ζωή είναι σκεπασμένη με πέπλο και κρυμμένη, όπως σκεπασμένος με πέπλο και κρυμμένος είναι ο πιο μεγάλος σας εαυτός. Όταν όμως η Ζωή μιλά, όλοι οι άνεμοι γίνονται λέξεις. Κι όταν αυτή μιλά ξανά το χαμόγελο στα χείλη σας και τα δάκρυα στα μάτια σας γίνονται πάλι λέξεις. Όταν η Ζωή τραγουδά, οι κουφοί ακούνε και σταματούν, κι όταν η Ζωή ζυγώνει περπατώντας οι τυφλοί τη θωρούν ξαφνιασμένοι και μαγεμένοι την ακολουθούν».

Και τότε κείνος έπαψε να μιλά και μια απέραντη σιωπή τύλιξε το πλήθος.

Καλή δύναμη σε όλους,

Βάνα Αλεξοπούλου